

Sóc com un embassament

Un relat de: [Avet blau](#)

Com un Embassament que es buida ...

Sóc com un Embassament ,
Que es buida irremissiblement i lentament .
Li arriben gasivament petites mostres de il·lusions:
desitjos, escalfor, agraïment,...
per s'escolen riu avall massa tensions,
exigències, ordres, fredor .. que no pot assimilar , i digerir.

i l'embassament es va buidanti es va assecant.

Les pluges, riu amunt, son escasses, i amb prou feines
arriben al cor de l'embassament, que emmalalteix;
totes les coses boniques: amor, carícies, comprensió , respecte, queden riu amunt.

I riu avall no paren de demanar mes aigua ... mes !!

Així el embassament es va omplint de llot,
i cada cop mes ple, intoxica l'aigua i la vida, riu avall;
i l'equilibri, (tan fràgil), es trenca,
i emmalalteix poc a poc.

I les aigües cada cop baixen mes brutes

Les reserves del embassament s' acaben !
doncs riu avall no paren d'exigir:
Mes aigua !, mes amor!, mes diners!, mes de tot ! ... mes!

Quan el embassament a la fi es va assecar,
riu avall tot eren plors:
Es va acabar l'amor, el carinyo, la comprensió...

No varen saber cuidar l'ànima del embassament,
i el varen ofegar !